

T. Kovacsics Aranka

Zora Zirch
a sárkányharcos

Ezüstfelhő

1. Fejezet

Küzdelem életre-halálra

A Bíborsárkány leereszkedett a Piros Rétre. Fájdalmas bömbölést hallatott. A Törzs tagjai már rohantak is feljük. Tony a karjaiban vitte le a lányt a piros fűre. Diát Zora leemelte a hátáról. Visszavette emberi alakját. Ekkorra már Zoran és Zir is ott álltak.

– Mi történt Angelinával? – ijedt meg Zir.

– Megmarta a Vámpír! – kiáltott Zoran. – Mikor történt? – közben már vizsgálta a lányt.

– Úgy három órája – sírta Claudia.

– Apa! Azért hoztam haza, hogy segíts rajta!

– Kiszívtad a mérget?

– Négyyszer, ahogy tanítottál, de a negyedik is Vámpírméreggel volt már átítatva!

– Az nagy baj! Sok idő telhetett el, amíg ilyen állapotban találtad a menyasszonyod! Miért hagytad magára ennyi ideig?!

A Figyelő válaszolt Zora helyett.

– Csupán két-három perce történt meg a tragédia Zora érkezése előtt! Ő azonnal szívni kezdte a mérget! Nem hagyta magára Angit! Kettőnkkel hagyta, hogy rápillantson a születendő Vámpírra. A támadás után gyorsan ott volt és cselekedett. Rám bízta Angit, mielőtt elment. Én vagyok a bűnös, hogy nem

tudtam megvédeni, nem Zora! Zora csak a kötelességét teljesítette. Még tíz percig sem volt távol!

– Jól van Tony! Nyugalom. Téged nem lehet hibáztatni! A Föld egész lakossága, együtt sem tudta volna az Érzőt megvédeni a Vámpírtól. Gyorsan vigyük be a házba! – szolt Zir.

Zora átvette az Érzőt és Sárkánysebességgel a házba vitte. Fél perc múlva megjelent apja. Együtt figyelték, hogy van-e változás Angelina állapotában.

– Ugyanúgy van, mint a Földön volt. Semmi változás – szolt halk, kétségbeesett hangon Zora.

– Próbálj megnyugodni fiam. Van egy pár trükköm a megmentésére!

Ekkor érkezett meg Zir Diával és Tonyval.

– Hogy van Angelina? – sírt Zir.

– Nem romlott az állapota, míg Zora ideért veled. Ez is valami – válaszolt a férje. – Gyorsan kell cselekednünk! Még mielőtt késő lenne!

Az egyik Felhőlakó bedugta a fejét az ajtón és tett egy javaslatot.

– Zoran, hetek kellene az átváltozáshoz, igaz?

– Igaz Morat. Mit akarsz ezzel mondani?

– Csak azt, hogy csupán pár órája lett születendő Vámpír! Most még könnyű megölni őt bárkinek! Elég egy kés. Én vállalom helyettetek, ha Zora nem képes megmenteni!

Zora olyan Sárkányüvöltéssel vetette magát Moratra, hogy beleremegett a Felhő.

– Te alávaló rohadék! Angi életem egyetlen szerelme! Mit mersz megengedni magadnak?! Sem te, sem más, sem senki nem nyúlhat Angelinához anélkül, hogy ki ne tekerjem a nyakát! Megöllek, te gyilkos szemét! Segítünk rajta! Téged meg felviszlek a Felhő fölé és a magasból lehajítalak! Már most megmentém, de Angi élete fontosabb a te rohadt halá-

lodnál! Készülj a halálra Morat! Miután Angi ismét ember lesz, te megdöglesz!

Míg beszélt, egyik Sárkánymancsával szorította Morat nyakát, a másikkal minden szavánál ököllel arcul csapta Moratot. Miután végzett, kihajította a többi Felhóakó elé.

– Ezt a mocskot zárjátok be! Van még köztetek valakinek ilyen aljas terve? Az most rögtön jelentkezzen! – zordan nézett körül népe között. – Látom, hogy Morat az egyetlen áruló köztetek. Tegyétek, amit mondtam! És jól tudjátok, hogy mindenki gondolatát látom! Ha bárki közületek akár hasonlót is mer gondolni, az Morat sorsára jut! Értettétek?!

A Törzs tagjai meghajoltak Zora előtt. Pár markos Felhóakó az elkészült börtönbe hurcolta Moratot. Nem kímélték. A földön vonszolták és időnként belerúgtak, közben hangosan szidalmazták.

– Jól van Zora. Gyere vissza! Segítenünk kell az Érzőn! – szólt Zoran.

– Mit tegyek apu?

– Hozz egy ágyat és tedd Angelina mellé!

Zora egy perc alatt végzett a munkával. Odahajolt Angelinához és megcsókolta merev száját, aki most nem viszonzta hevesen a csókját. Belenézett egykor ragyogó arany szemébe. Most tágra nyílva, élettelenül, elfátyolosodva meredt a semmibe. Megsimogatta aranyló haját.

– Ne félj szerelmem! Vigyázok rád.

– Zora! Most elég! Majd később, mikor már sikerült visszafordítanunk az állapotát. Akkor beszélhetsz hozzá. Márha sikerül visszafordítanunk. Még sosem tettünk ilyet. Nem tudhatom, sikeres lesz e a próbálkozásunk – tette hozzá halkán Zoran.

Zora szolgálatkészen állt apja elé.

– Mond apa, hogy mit tegyek! Bármire kész vagyok, csak mentsük meg Angelinát! Ha még sem sikerülne, akkor én meghalok. De őt akkor sem fogom bántani, ha átalakul Vámpírrá! Soha!

Zoran a két emberhez fordult.

– Valamelyikteknek a vércsoportja megegyezik Angiéval?

– Az enyém azonos velem – mondta Claudia.

– Nekem meg olyan a vérem, hogy bárkinek adhatok. Már sok embernek adtam vért a kórházban. Azt mondták az orvosok, hogy életmentő vérral vagyok megáldva. Bárkinek a szervezete befogadja az én vérem – szólt a Figyelő.

– Akkor nagy szerencse, hogy ti is itt vagytok! Adna valamelyiktek vért Anginak?

– Persze – vágta rá Anthony.

– Hát hogyné! – mondta buzgón Claudia – A fél karomat is odaadnám Angiéért!

– Igazi jóbarátok vagytok! Claudia, légy szíves tedd szabaddá a jobb karod és feküdj a másik ágyra. Én azonnal jövök! – Zoran besietett a szobába. Egy orvosi táskával a kezében jött ki. Kinyitotta és elővett belőle egy komplett vérátömlesztő eszközt. – Megpróbáljuk Angi fertőzött vérét leereszteni.

Az Érző jobb karjának vénájába szúrta egy méteres tűt, amihez egy két méteres, átlátszó cső csatlakozott. A cső végét egy ötliteres, lapos, fehér műanyagtál szélén elhelyezett vályúba tette. Nyomban megindult a vér a tűn keresztül. A csőben végighaladva a tálba kezdett folyni. A szobát mérhetetlen bűz árasztotta el.

– Vámpírméreggel telt a vére. Ettől olyan bűdös. Vámpír! Rothadt Vámpírbűz! Viszont még piros. Ez viszont jó jel! A Vámpírokban áttetsző, fehéres méreg folyik vér helyett. Nem vérvörös már, mert ter-